Lietas arhīva Nr. A42-01084-20/18
ECLI:LV:ADRJRIT:2020:0228.A420294719.3.S

**ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA**
**RĪGAS TIESU NAMS**

S P R I E D U
LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Rīgā 2020. gada 28. februārī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese A. Zariņa,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz Ukrainas pilsoņu /pers. A/ (*/pers. A/*), /pers. B/ (*/pers. B/*), /pers. C/ (*/pers. C/*), /pers. D/ (*/pers. D/*) un /pers. E/ (*/pers. E/*) pieteikumiem par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru /pers. A/, /pers. B/, /pers. C/, /pers. D/, /pers. E/ un viņas nepilngadīgajam bērnam /pers. F/ *(/pers. F/)* tiktu piešķirts bēgļa vai alternatīvais statuss Latvijas Republikā.

**Aprakstošā daļa**

[1] 2018. gada 24. jūlijā saņemts pieteicēja /pers. A/ iesniegums par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu Latvijas Republikā (turpmāk – Latvija). Ar Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes 2018. gada 20. novembra lēmumu pieteicējam /Pers. A/ tika atteikts piešķirt bēgļa un alternatīvo statusu. Administratīvā rajona tiesa ar 2019. gada 15. marta spriedumu lietā Nr. 420319918 noraidīja pieteicēja /Pers. A/ pieteikumu par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu. 2019. gada 30. martā pieteicējs /Pers. A/ izceļoja uz Ukrainu, izmantojot Starptautiskās Migrācijas organizācijas sniegto finansiālo atbalstu brīvprātīgai izceļošanai.

[2] 2019. gada 29. jūnijā pieteicējs /Pers. A/ ieceļoja Latvijā un Valsts robežsardzes Rīgas pārvaldē iesniedza atkārtoto iesniegumu par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu. Kopā ar pieteicēju /pers. A/Latvijā ieceļoja viņa māte /pers. B/, vecāmāte /pers. C/, brālis /pers. D/ un brāļa sieva /pers. E/, kuri arī vērsās Valsts robežsardzes Rīgas pārvaldē ar iesniegumiem par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu Latvijā. Pieteicēju iesniegumos, aptaujas anketās un intervijās norādīti tālāk minētie apsvērumi bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanai.
[2.1] /pers. A/ norādīja, ka atkārtoti lūdz patvērumu Latvijā, jo Ukrainā saskārās ar vajāšanu savu reliģisko uzskatu dēļ. /pers. A/ ir protestants, viņa dzīvesvietā /Nosaukums/ protestantu kopiena nav sevišķi liela, aptuveni 200 cilvēki. Uz dievkalpojumiem pieteicēju /pers. A/ viņa ticības brāļi veda ar mašīnu, brīva pārvietošanās pa pilsētas ielām nebija iespējama. Dievkalpojumi notika mājas apstākļos, jo, pulcējoties baznīcā, blakus esošo māju iedzīvotāji sauca policiju, kura visus ticīgos izkliedēja.
[2.2] /pers. A/ māte un vecāmāte norādīja, ka lūdz patvērumu Latvijā, jo viņu dzīvesvietā /Nosaukums/ notiek karadarbība. Pieteicējas neapsvēra domu pārcelties uz citu Ukrainas apgabalu, jo pārējos Ukrainas apgabalos cilvēkus no Doņeckas nemīl. Pieteicēju ģimene izvēlējās lūgt patvērumu tieši Latvijā, jo pieteicējs /Pers. A/ šeit jau ir bijis un viņam patika cilvēku labvēlīga attieksme un atmosfēra kopumā.
[2.3] Arī pieteicēja /Pers. A/ brālis /pers. D/ un viņa sieva norādīja, ka patvērumu Latvijā lūdz /Nosaukums/ notiekošās karadarbības dēļ. /pers. D/ izjuta draudus no militārām personām, jo ir no Donbasa un ikdienā sazinās krievu valodā. /pers. D/ tika regulāri aizrādīts, kāpēc viņš nerunā ukraiņu valodā. Krievu valodas lietošana ir aizliegta gan valsts iestādēs, gan slimnīcā, gan baznīcā.

[3] Ar Pilsonības un migrācijas pārvaldes 2019. gada 3. oktobra lēmumiem pieteicējiem atteikts piešķirt bēgļa vai alternatīvo statusu. Pārsūdzētie lēmumi pamatoti ar tālāk minētiem argumentiem.
[3.1] Izcelsmes valsts informācija neapstiprina pieteicēja /Pers. A/ norādīto par Ukrainā ieviestajiem aizliegumiem attiecībā uz visām baznīcām, izņemot Kijevas patriarhātu, tostarp ierobežojot brīvo pulcēšanos. Pareizticīgo baznīcai ir dominējoša loma Ukrainā, pareizticīgie varētu būt kritiski noskaņoti pret citu reliģisko kopienu pārstāvjiem. Tomēr šīs negatīvais noskaņojums nevar būt pielīdzināms vajāšanai Patvēruma likuma izpratnē. Pieteicēju ģimenes apsaukāšana par sektantiem, apzīmējot ģimenes mājas žogu ar krāsas baloniņiem, uzskatāms par huligānismu, nevis vajāšanas darbībām Patvēruma likuma izpratnē. Turklāt šīs situācijas ir vērtējamas kā sadzīviska rakstura konflikti starp divu reliģisko kopienu pārstāvjiem, kas nav uzskatāmi par vajātājiem Patvēruma likuma 42. panta izpratnē. Pieteicēju ģimene saistībā ar minētajām darbībām varēja vērsties pēc palīdzības tiesībsargājošās iestādēs, taču viņi to nav darījuši.
[3.2] Lai gan pieteicējs /Pers. A/ uzskata, ka Ukrainā tiek darīts viss, lai protestanti vairs nepulcētos, šis apgalvojums nav objektīvi pamatots un balstās vienīgi uz pieteicēja personiskajām sajūtām, turklāt ir pretrunā ar izcelsmes valsts informāciju, kas liecina par to, ka protestantu kopiena Ukrainā pēdējā gada laikā kļuvusi saliedētāka.
[3.3] Pieteicēju pieminētie konflikti ar karaviriem, kā arī saņemtie aizrādījumi par krievu valodas lietošanu, ir vērtējami kā sadzīviski konflikti, kurus nevar uzskatīt par necilvēcīgu vai pazemojošo attieksmi Patvēruma likuma 41. panta 2. punkta izpratnē. Tāpat arī ūdens un elektrības padeves pārtraukumi, izglītības un darba iespēju trūkums ir sadzīviskas problēmas, kuras nevar uzskatīt par smago kaitējumu Patvēruma likuma izpratnē.
[3.4] Izvērtējot pieteicēju situācijas atbilstību Patvēruma likuma 41. panta 3. punktam, secināms, lai gan /Nosaukums/ neatrodas tiešā karadarbības zonā un to pašlaik kontrolē Ukrainas valdība, situācija konkrētajā pilsētā nav vērtējama kā droša. Vienlaikus pieteicējiem pastāv iekšējās pārvietošanās iespējas uz citiem Ukrainas reģioniem. Atbilstoši Administratīvās rajona tiesas 2019.gada 15.marta spriedumā lietā Nr.A420319918 konstatētajam, Ukrainā ir ieviests kopumā efektīvs tiesiskais regulējums, lai nodrošinātu iekšēji pārvietoto personu tiesību aizsardzību.

[4] Nepiekrītot minētajiem lēmumiem, pieteicēji 2019. gada 25. novembrī vērsās ar pieteikumiem Administratīvajā rajona tiesā, apsvērumus nenorādot. Iestāde paskaidrojumā par pieteikumiem lūdza tos neatzīt, pamatojoties uz pārsūdzētajos lēmumos norādīto informāciju.

[5] Administratīvajā rajona tiesā saņemtajos pieteicēju paskaidrojumos un pieteikuma papildinājumos norādīti tālāk minētie apsvērumi.

[5.1] 2020. gada 6. janvārī saņemtajā pieteicēja /Pers. A/ un viņa mātes rakstveida paskaidrojumā norādīts, ka pieteicēju dzīvesvietā Ukrainā turpinās aktīva karadarbība un /Nosaukums/ ir uzskatāma par faktisko frontes līniju. Pieteicēji savā dzimtenē dzīvoja kara apstākļos, kā arī tika vajāti reliģiskas pārliecības dēļ. Pieteicēju vajāšana ir sākusies 2018. gada aprīlī, kad pieteicēju ģimene nevarēja pulcēties uz dievkalpojumiem, jo Ukrainas varas iestādes aizturēja un izgaiņāja dievkalpojuma dalībniekus.

[5.2] 2020. gada 6. janvārī saņemtajā pieteicēja /pers. D/ un viņa sievas pieteikuma papildinājumā norādīts, ka pieteicēji savu izcelsmes valsti bija spiesti pamest vajāšanas, saistībā ar reliģisko piederību, kā arī valodas jautājuma dēļ. Ukrainas militārpersonu attieksme pret personām, kuras aktīvās karadarbības fāzē dzīvoja okupētajās teritorijās, ir naidīga. Civiliedzīvotāji tiek uztverti kā nodevēji vai spiegi, kas sadarbojas ar prokrieviskiem kaujiniekiem. Lai gan pieteicēji pēc tautības ir ukraiņi, viņu saziņas valoda ir krievu, tā ir valoda, kuru pieteicēji lieto ikdienā ģimenē. Tas ir viens no iemesliem, kāpēc pret pieteicējiem izturas ar aizdomām un diskriminē, aizrādījumi par nepieciešamību lietot ukraiņu valodu pāraug vardarbībā un nespējā atrast ne darbu, ne bērnu iekārtot bērnudārzā.

/pers. D/ atgriešanos Ukrainā sarežģī arī tas, ka viņiem ir bērns, kura dzīvību ikdienā apdraud karadarbība, ietekmējot bērna psihisko stāvokli un atstājot ietekmi uz nākotni.

[6] Lieta saskaņā ar Patvēruma likuma 49. panta otro daļu tiek skatīta rakstveida procesā, lietā iegūtie pierādījumi ir pietiekami lietas izspriešanai.

**Motīvu daļa**

[7] Patvēruma likuma 37. panta pirmā daļa noteic, ka uz bēgļa statusu var pretendēt trešās valsts valstspiederīgais, kas, pamatoti baidoties no vajāšanas sakarā ar viņa rasi, reliģiju, tautību, piederību pie noteiktas sociālās grupas vai viņa politiskajiem uzskatiem, atrodas ārpus valsts, kuras valstspiederīgais viņš ir, un nespēj vai šādu baiļu dēļ nevēlas pieņemt savas valstspiederības valsts aizsardzību, vai bezvalstnieks, kurš, būdams ārpus savas agrākās pastāvīgās dzīvesvietas valsts, tādu pašu iemeslu dēļ nespēj vai nevēlas tajā atgriezties un uz kuru neattiecas šā likuma 45. panta nosacījumi.

Patvēruma likuma 38. panta pirmā daļa paredz, ka par vajāšanu atzīstamas darbības, kas sava rakstura vai biežuma dēļ ir pietiekami smagas, lai radītu smagu cilvēka pamattiesību pārkāpumu, kā arī vairākas darbības, arī cilvēktiesību pārkāpumu kopums, kas ir pietiekami smags, lai ietekmētu indivīdu šā panta pirmās daļas 1. punktā minētajam veidam līdzīgā veidā.

Lai atzītu, ka personai ir tiesības uz bēgļa statusu, nepietiek, ka persona apgalvo, ka viņa baidās no vajāšanas. Šādām bailēm ir jābūt pamatotām. Novērtējot, vai bailes ir objektīvi pamatotas, ir jāanalizē situācija valstī, no kuras persona bēg, kā arī jāvērtē pieteicēja sniegto paskaidrojumu ticamība (*UN High Commissioner for Refugees, Advisory Opinion by UNHCR on the Interpretation of the Refugee Definition, 23 December 2004, http://www.unhcr.org/refworld/docid/4551c0374.html*).

[8] Patvēruma likuma 39. panta pirmās daļas 2. punkts noteic, ka pārvaldes priekšnieka pilnvarota amatpersona, izvērtējot vajāšanas iemeslus, ņem vērā patvēruma meklētāja reliģisko piederību, piedalīšanos oficiālos privātos vai publiskos dievkalpojumos, citas viņa reliģiskās darbības vai uzskatu paušanu, vai arī uz reliģiskiem uzskatiem pamatotu personīgu vai grupas uzvedību.

ANO Augstā komisāra bēgļu jautājumos rokasgrāmatas „Bēgļa statusa piešķiršanas procedūra un kritēriji" (*http://www.unhcr.org/publications/legal/3d58e13b4/handbook–procedurescriteria–determining–refugee–status–under–1951–convention.html*) 72. un 73. punktā norādīts, ka vajāšanai reliģisku iemeslu dēļ var būt dažādas formas, piemēram, aizliegums būt par reliģiskas kopienas locekli, aizliegums nodoties lūgšanām publiski vai individuāli, nodarboties ar reliģisku apmācību. Pret personām, tādēļ, ka tās piekopj savu reliģiju vai pieder īpašai reliģiskai kopienai, var tikt vērsti citi nopietni diskriminējoši pasākumi. Tomēr vispārīgi tikai piederība kādai reliģiskajai kopienai nebūs pietiekams pamats bēgļa statusa pieprasīšanai.

[9] Iepazīstoties ar pieteicēju iesniegumiem, sākotnējo un personisko interviju atreferējumiem, kā arī pieteikumu papildinājumiem un papildus paskaidrojumiem, tiesa konstatē, ka pieteicēji ir norādījuši uz Ukrainā piedzīvoto vajāšanu reliģisko apsvērumu dēļ. /pers. A/ ir protestants, kurš aktīvi piedalās baznīcas dzīvē, gan apmeklējot dievkalpojumus, gan arī tos vadot. Pieteicēji apgalvo, ka protestantu vajāšana pieteicēju dzīvesvietā /Nosaukums/ izpaudās kā aizliegums pulcēties uz dievkalpojumiem, jo Ukrainas varas iestādes aizturēja un izgaiņāja dievkalpojuma dalībniekus.

[10] Saskaņā ar Patvēruma likuma 32. panta pirmo daļu patvēruma lietā jāizmanto precīza un aktualizēta informācija no dažādiem avotiem, piemēram, no attiecīgām starptautiskām cilvēktiesību organizācijām, par vispārējo situāciju patvēruma meklētāja izcelsmes valstī.

Tiesa kā galvenos avotus izmantoja turpmāk minētos starptautisko nevalstisko organizāciju sagatavotos ziņojumus par situāciju Ukrainā:

1. *Amnesty International* 2017.-2018.gada ziņojums *(https://www.amnesty.org/en/countries/ europe-and-central-asia/ukraine/report-ukraine/, šis un turpmāk norādītie avoti skatīti 2020.gada 28.februārī);*
2. *Human Rights Watch* 2020. gada ziņojums par 2019. gada notikumiem *(https://www.hrw.org/world-report/2020/country-chapters/ukraine )*;
3. *Freedom House* 2019.gada ziņojums *(https://freedomhouse.org/report/freedom-world/2019/ukraine).*

Tiesa konstatē, ka minētie ziņojumi nenorāda uz būtiskiem reliģiskās brīvības ierobežojumiem Ukrainā, tajā skaitā protestantu reliģiskas konfesijas pārstāvju tiesību ierobežojumiem. Papildus tiesa iepazinās arī ar ASV Starptautiskās reliģiskās brīvības komisijas mājas lapā pieejamo informāciju (*https://www.uscirf.gov/*) un konstatēja, ka arī minētā komisija Ukrainu nepieskaita valstīm, kurās notiekošais rada bažas par reliģiskās brīvības nodrošināšanu un ievērošanu. Tiesa secina, ka izcelsmes valsts informācija nenorāda uz Ukrainā konstatētiem reliģiskās brīvības ierobežojumiem, kurus varētu uzskatīt par protestantu vajāšanu.

[11] Uz protestantu vajāšanu Ukrainā nenorāda arī pieteicēju sniegtā informācija. 2019. gada 29. jūnijā, iesniedzot patvēruma lūgumus Latvijā, pieteicējs /pers. A/ un viņa māte norādīja, ka ir protestanti, savukārt pārējie pieteicēji – vecāmāte, brālis un brāļa sieva – norādīja, ka ir

pareizticīgie. Arī pieteicējs /pers. A/, iesniedzot pirmreizējo lūgumu par patvēruma piešķiršanu Latvijā, norādīja, ka viņa reliģiska piederība ir pareizticīgais, bet sākotnējās uzturēšanās laikā Latvijā pieteicējs /Pers. A/ pievienojās draudzei „Jaunā Paaudze". Tātad pieteicēju ģimenē šobrīd ir dažādu konfesiju pārstāvji, kas liecina par reliģisko toleranci un dažādu reliģisko konfesiju līdzāspastāvēšanu. Pirmo reizi iesniedzot patvēruma lūgumu Latvijā, pieteicējs nenorādīja uz Ukrainā piedzīvoto vajāšanu reliģiskās pārliecības dēļ. Ņemot vērā to, ka publiski pieejama informācija nenorāda uz būtiskiem reliģiskās brīvības ierobežojumiem Ukrainā, nepilni trīs mēneši, kurus pieteicējs /pers. A/pavadīja /Nosaukums/ 2019. gadā, ir pārāk īss laika periods, lai konstatētu, ka pieteicēju dzīve Ukrainā ir kļuvusi nepanesama tieši reliģiskas vajāšanas dēļ. /pers. A/ norādītie incidenti varētu liecināt arī par atsevišķu privātpersonu vai policijas darbinieku patvaļīgu prettiesisku rīcību, kas neatspoguļo valsts varas nostāju. Minēto apstākļu kopums liek apšaubīt pieteicēja /pers. A/ paskaidroto par viņa vajāšanu reliģiskas pārliecības dēļ. Ievērojot minēto, tiesa nekonstatē, ka pieteicējiem draud vajāšana patvēruma likuma izpratnē reliģiskās pārliecības dēļ. Līdz ar to pieteicēju bailes no vajāšanas nevar tikt atzītas par pamatotām.

[12] Saskaņā ar Patvēruma likuma 40. panta pirmo daļu uz alternatīvo statusu var pretendēt trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kuram nevar piešķirt bēgļa statusu saskaņā ar šā likuma 37. panta pirmo daļu un uz kuru neattiecas Patvēruma likuma 46. panta nosacījumi, ja ir pamats uzskatīt, ka šī persona pēc atgriešanās savā izcelsmes valstī varētu tikt pakļauta smagam kaitējumam un šā iemesla dēļ nespēj vai nevēlas pieņemt minētās valsts aizsardzību. Patvēruma likuma 41. pants paredz, ka smags kaitējums šā likuma izpratnē ir: 1) nāves soda piespriešana patvēruma meklētājam vai tā izpilde; 2) patvēruma meklētāja spīdzināšana, necilvēcīga vai pazemojoša attieksme pret viņu vai viņa necilvēcīga vai pazemojoša sodīšana; 3) smagi un individuāli draudi civiliedzīvotāja dzīvībai vai veselībai plaši izplatītas vardarbības dēļ starptautisku vai iekšēju bruņotu konfliktu gadījumā.

Atbilstoši Patvēruma likuma 47. pantam patvēruma meklētājam nepiešķir alternatīvo statusu, ja kādā viņa izcelsmes valsts daļā nepastāv smaga kaitējuma risks, vai ir pieejama šā likuma 43. pantā minētā aizsardzība pret smagu kaitējumu un patvēruma meklētājs var droši un likumīgi ceļot uz šo valsts daļu, tikt tajā uzņemts un, kā var pamatoti pieņemt, tajā arī uzturēties.

[13] Pieteicēji nav norādījuši, ka kādam no viņiem būtu piespriests nāvessods vai būtu izvirzīta apsūdzība tāda nozieguma izdarīšanā, par kuru saskaņā ar Ukrainas likumiem tāds varētu tikt piespriests. Pieteicēji norādīja, ka viņu dzīvi/Nosaukums/apgrūtināja ūdens un elektrības padeves pārtraukumi, izglītības un darba iespēju trūkums. Tomēr, kā to pamatoti atzina iestāde, minētās ikdienas dzīves grūtības ir drīzāk uzskatāmas par sadzīviska rakstura problēmām, nevis smaga kaitējuma draudiem, jo pašas par sevi nerada pieteicējiem smagus cilvēktiesību pārkāpumus. Tāpat arī naidīga attieksme no Ukrainas militāro personu puses un pārmetumi saistībā ar krievu valodas lietošanu ir potenciāli vērtējami kā nekorekta vai pat prettiesiska uzvedība no attiecīgo militāro personu puses, kas neatspoguļo Ukrainas valsts nostāju attiecībā uz Doņeckas apgabala iedzīvotājiem. Vērtējot pieteicēju paskaidrojumus attiecībā uz krievu valodas lietošanas ierobežojumiem, tiesa konstatē, ka sākotnējās aptaujas anketās pieteicēji norādīja, ka viņu dzimtā valoda ir ukraiņu. Tātad pamudinājums lietot ukraiņu valodu nevar tikt uzskatīts par pazemojošu vai arī pieteicēju tiesības ierobežojošu. Līdz ar to tiesai nav pamata secināt, ka pieteicēji, atgriežoties Ukrainā, varētu tikt pakļauti necilvēcīgai vai pazemojošai attieksmei.

[14] Pieteicēji vairākkārt īpaši uzsvēra to, ka viņu dzīvesvietā /Nosaukums/ notiek karadarbība, kas pieteicēju dzīvībai vai veselībai varētu radīt smagus un individuālus draudus Patvēruma likuma 41. panta 3. punkta izpratnē. Iestāde pārsūdzētājos lēmumos konstatēja, ka pieteicēju dzīvesvieta, /Nosaukums/, atrodas Ukrainas karaspēkā buferzonā, tas attālums līdz frontes līnijai ir aptuveni 25 līdz 30 kilometri. Atbilstoši izcelsmes valsts informācijai bombardēšana pāri vai tuvu frontes līnijai, kas atdala divas karojošās puses, turpina apdraudēt civiliedzīvotāju dzīvību, veselību un drošību. Arī tiesa, izvērtējot publiski pieejamo informāciju, secina, ka Ukrainas austrumu daļā notiekošais bruņotais konflikts rada nopietnas bažas par civiliedzīvotāju drošību.

Tomēr pārsūdzētājos lēmumos iestāde pamatoti konstatēja arī to, ka pieteicējiem Ukrainā ir pieejama iekšējās pārvietošanās iespēja Patvēruma likuma 47. panta izpratnē. Proti, ņemot vērā to, ka Ukrainā ārpus Doņeckas un Luhanskas apgabaliem smaga kaitējuma risks nepastāv, pieteicējiem ir iespēja pārcelties uz dzīvi citos Ukrainas apgabalos. Ukraina ir nodrošinājusi juridisko bāzi, kas palīdz iekšēji pārvietotām personām integrēties un saņemt nepieciešamos valsts nodrošinātos sociālos pakalpojumus bruņotajā konfliktā neiesaistītos Ukrainas apgabalos. Pie identiskiem secinājumiem nonāca arī Administratīvā rajona tiesa, izskatot pieteicēja/pers. A/pirmreizējo pieteikumu par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu Latvija (*Administratīvās rajona tiesas 2019. gada 15. marta sprieduma lietā Nr. A420319918 13. punkts*). Izvērtējot publiski pieejamo informāciju, tiesai nav pamata secināt, ka situācija attiecībā uz iekšējas pārvietošanas iespējām Ukrainā kopš 2019. gada 15. marta ir mainījusies. Pieteicēji personisko interviju laikā norādīja, ka neapsvēra iespēju pārcelties uz citiem Ukrainas apgabaliem, jo pārējā Ukrainas teritorijā pastāv ļoti stipra diskriminācija pret tiem, kas nāk no Doņeckas apgabala. Tiesa secina, ka minētās pieteicēju bažas nav objektīvi pamatotas. Nevienā no lietas izskatīšanas stadijām pieteicēji nav norādījuši nevienu apstākli, kas liecinātu par objektīviem apstākļiem, kas liegtu viņiem vismaz pamēģināt uzsākt dzīvi citā Ukrainas apgabalā. Arī publiski pieejama izcelsmes valsts informācija nenorāda uz būtiskiem trūkumiem saistībā ar iekšējās pārvietošanas tiesību īstenošanu, vai arī būtiskiem iekšēji pārvietoto personu tiesību pārkāpumiem. Tādējādi tiesa secina, ka pieteicējiem ir iespēja izvairīties no smaga kaitējuma draudiem, izmantojot izcelsmes valsts nodrošināto aizsardzību.

[15] Ievērojot minēto, tiesa nekonstatē tiesisku pamatu bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanai. Šajā spriedumā norādītie apsvērumi liecina, ka pārsūdzētie lēmumi ir tiesiski, bet pieteikumi ir noraidāmi.

**Rezolutīvā daļa**

Pamatojoties uz Administratīva procesa likuma 251. panta sesto daļu un Patvēruma likuma 49. panta sesto daļu, Administratīvā rajona tiesa

**nosprieda**

**noraidīt** /pers. A/ (*/pers. A/*), /pers. B/ (*/pers. B/*), /pers. C/ (*/pers. C/*), /pers. D/ (*/pers. D/*) un /pers. E/ (*/pers. E/*) pieteikumus. Spriedums ir galīgs un nav pārsūdzams.

Tiesnese

A. Zariņa